

Sài Gòn Buồn – So Sad Saigon City

Đỗ Văn Trọn – Thanh Thanh

Sài Gòn Buồn

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm

Tiếng hàng rao tít lịm trong đêm

Những em bé đánh giày không còn thùy

Người bán vé số, kẻ ăn xin, giờ co cụm nơi đâu?

Những con đường, ngõ hẻm lặng thinh!

Chiều nay được tin em mất!

Sài Gòn buồn như lệ thương đau

Xác em giờ ở mãi nơi đâu?

Bình Hưng Hòa hay lò thiêu nào đó?

Không tang lễ, không người đưa tiễn!

Không họ hàng bái biệt hương linh

Em cô đơn vùi nơi vô định

Sài Gòn buồn, đánh mất phần hoa

Sài Gòn giờ giới nghiêm

Sài Gòn u tịch phảng phất trầm hương

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm

Vườn Tao Đàn vẳng hân bước chân vui
Công viên buồn nhớ bóng ai qua
Dáng em ngói hờ hững giữa mùa thi
Phố đi bộ chào quên người viếng khách
Nguyễn Trãi vẳng trỗi vẳng hơi đêm
Phố xá điều hiu, trỗi trỗi
Tiếng còi xe như ngừng thềm qua

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm

Buổi chiều hện không còn nắng rực
Bến Bạch Đằng gió lộng theo sau
Hoài mong chờ người qua bến đò
Em đâu rồi!
Biết biệt nơi đâu?

Nhớ Sài Gòn, lòng giăng nhiều cảm xúc
Những bạn bè, hàng quán thân quen
Những trưa vẳng đón đợi ở Gia Long
Bao nhàn sức làm cho người khấn đên

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm

Chuông giáo đường không còn ngân thánh
Đức Bà buồn quy tích trăm năm
Tan Lành vẳng không cùng em xuống phố
Chẳng nhật hừng đâu nữa trong mắt nhưng

Bụi đường, xe cộ, đèn xanh/đỏ
Lê Thánh Tôn yên lòng lạ thường thay
Bàn Cờ, Tân Định hiu hắt đêm vắng
Phạm Ngũ Lão buồn xo người khách lạ
Duy Tân đỏ bóng chiều hoang phơ

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm

Sài Gòn những cơn mưa buồn chiều
Không còn dòng người vội vã
Đâu xe cộ chen nhau hối hả
Không dù che, màu sắc áo mưa thưa
Cố mặt đường chốc mãi tiếng mưa rơi
Anh nhớ mãi ngày ta cùng sánh bước
Nắm tay em trong nắng sớm ban mai
Sài Gòn thảnh thơi trên đường phố
Bóng em vờn đùa rỡn hân hoan
Sân trường cũ tóc dài bên áo trắng
Anh đứng nhìn quên cố tiếng chuông vang
Hàng phượng vĩ ngập đầy trong ánh mặt
Con đường vắng dần lá me bay
Nhớ Sài Gòn như lòng đang chảy máu
Nước mắt rơi theo từng người lâm bệnh
Sài Gòn của tôi, Sài Gòn của em

Giờ như chiếc lá vàng ơ rũ

Người quét đường ngỡ ngàng nhìn theo

Sài Gòn ơi! Sài Gòn đầy kỷ niệm

Góc thiên đường còn mãi đâu đây

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm

Sài Gòn đầy thương nhớ!

Sài Gòn bật khóc

Sài Gòn im lặng đáng sợ!

Sài Gòn của tôi đâu?

Bóng kiêu hãnh giai nhân huy hoàng thoai

Ơ rũ lòng một thoáng nhớ hương xưa

Sài Gòn, nhịp sống như ngừng th

Khí tạt nguy

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm

Những chiếc xe n

Tìm an bình nơi những cánh đồng xanh

Mơ Sài Gòn lặng lẽ h

Th

Sài Gòn buồn như chưa từng có

Kh

Đ

San Jose, ngày 28 tháng B

So Sad Saigon City

Saigon under permanent curfew is so sad.

The cries are no longer heard at night – it's bad!

The shoeshine boys are no longer seen.

Where the lottery sellers, beggars, have been?

How silent is each street, alley, wayside!

This evening I learned that that child already died!

Saigon is grievous to drop bitter tears somehow.

But what's happened to his corpse now?

Bình Hưng Hòa or a certain crematory?

Without funeral, mourners – such sob story!

No relatives kowtowing to take leave of his soul

That errs to the unknown beyond all alone in dole.

Saigon is sorry to have lost its bonanza prime.

Saigon fell under this permanent curfew, triste time.

Spleenful agarwood and incense waft through the air.

Saigon under the current curfew is so bare.

In Tao Dan are absent the footsteps recently snappy:

The garden is missing the then people so happy,

The schoolgirl sitting absorbed in her coming tests,

The walking lane welcoming the strange guests.

Currently is deserted Nguyen Trai Boulevard,
The roads, shops forlorn, emptied, barred.
The car horn has stopped sounding since last night.

Saigon under permanent curfew – What a bite!

No more sunlight on the late evening date.
Along Bach Dang marina the draught did not bate.
Looking forward to seeing my sweetheart,
Alas! From me she kept herself apart,
Where are you now, my dear?
Reminiscing about Saigon, my emotion is still clear.
The old friends, the familiar shops as a rule,
The afternoons waiting at Gia Long girls' school:
How many beauties to make lads lovelorn.

Saigon under this curfew: in our flesh a thorn.

The church bells have ceased their holy toll,
Our Lady with fold converges on the eternal goal.
After the Mass I can't walk you around the city,
The rose Sunday disappears in your eyes the pretty.
No more vehicles, smoke, dust, traffic lights.
Le Thanh Ton Road quiet: uncommon sights.
Ban Co, Tan Dinh areas at night become moody,
On Pham Ngu Lao Avenue the traveler feels broody.

Duy Tan at dusk exposes a haggard hue.

Saigon under extended curfew is so blue.

There is no more a Saigon under afternoon rain

With flows of vehicles squeezing into each lane,

People making way through the jostling crowd,

Multicolor umbrellas, raincoats under thundercloud,

On the walk only the raindrops are heard.

I always remember that day, each being a lovebird,

I held your hand, in the morning sun,

We paced around, roaming Saigon – What fun!

Your image reappears in my mind: delight to access.

The old schoolyard, your long hair, white dress:

I stood watching, not paying attention to the bell.

The rows of flamboyant seemed in my eyes to
dwell.

My way back was guided by the tamarind leaves.

As if my heart bleeds, how I miss Saigon! It grieves.

My tears fall as long as each compatriot falls ill.

Saigon of my soul, and Saigon of my beloved, still,

Presently looks like a glumly leaf marcescent to sore,

The street sweeper bewilderedly watches for.

Oh, Saigon! Saigon full of souvenirs,

A bit of paradise remains here though disaster clears.

Saigon under permanent curfew is so gray.

Saigon is overflowing with love, to miss the heyday.

Saigon bursts into wails, loud.

Saigon keeps quiet, storm-cloud!

Where is my Saigon? Laden with booty,

From the proud legendary beauty

Who reminds me of her once outstanding civic duty.

Saigon's life now seems to stop breathing in blight,

The wounded handicapped disappear into the night.

Saigon under the current curfew tempts fate.

Bumper-to-bumper transports take people to evacuate

To their old countryside to find peace in mirth.

But they do dream of a near Saigon's rebirth

And wish to return to that city someday soon.

Saigon like never before is with misfortune to swoon.

I deeply feel compassion for you, Saigon my dear!

Translation by THANH-THANH

Thanh-Thanh.com

LeXuanNhuan.com